

Els excrements c

"Tothora volen els excrements i les querelles propulsades pel ventilador electoral, escampant insídies i mentides de tot gruix. Les idees mai no importen gaire. En tota la campanya no he sentit parlar del futur de la Unió Monetària Europea -l'eix de Maastricht-, ni de l'ampliació de la Unió Europea cap a l'Est."

Els veterans de Normandia.

Dilluns, 6. La televisió global ens porta a les platges de Normandia, ben a prop dels veterans anglesos que marxen i canten mentre la maror puja i les bandes militars interpreten les cançons enyorades de Vera Lynn. Les commemoracions del Dia-D han fet memòria d'una batalla guanyada, alhora que comença qualsevol altra batalla a qualsevol cantó del món, o qualsevol batalla inacabable prossegueix, sense treva. Ben bé podem pensar que Israel potser ha infravalorat sovint els obstacles de fer la pau amb els veïns àrabs. Fins i tot en el cas que acceptéssim que Arafat vol vertaderament la pau, encara quedarien per convèncer els integristes jueus i els extremistes del sionisme, i -de l'altre costat- l'irreductible Hamas, o líders palestins com Abbas o Habash, tan decidits a no negociar res.

Dimarts, 7. Tothora volen els excrements i les querelles propulsades pel ventilador electoral, escampant insídies i mentides de tot gruix. Les idees mai no importen gaire. En tota la campanya no he sentit parlar del futur de la unió monetària europea -l'eix de Maastricht-, ni de l'ampliació de la Unió Europea cap a l'Est. No hem tingut un debat sobre les causes i efectes de les tres devaluacions de la pesseta ni sobre la política exterior necessària per a no perdre el fil quan la Unió Europea segueixi el moviment d'Alemanya cap a l'Est i deixi el Sud una mica al marge. Haurà estat

La Unió Monetària Europea.

una campanya mortífera entre partits, però innòcua pel que fa a Europa.

Dimecres, 8. Tot val per a alleujar com sigui el mal humor de la declaració de renda, encara que sigui a costa de gastar una mica més i sopar de forma opípara per oblidar la carpeta de les declaracions de beneficis i el munt de factures que després mai no desgraven. Benvinguts siguin un *carpaccio* i la tarta *tatin*. De totes maneres, la declaració de renda sempre serà un dia d'indigna submissió a l'estat, a la injusta concepció redistributiva i a la barbàrie dels impostos progressius. Es una humiliació impune que sens dubte no ens és estalviada per mor de la fuga de Roldán, el cas Ibercop, la poca vergonya de Juan Guerra, la despesa astronòmica de l'estat, la pobresa de l'espectacle electoral, l'estafa immensa del PER, el teatre subvencionat o la corrupció embrionària.

Dijous, 9. Molts candidats hauran fet tots els papers de l'auca per tenir un bon lloc a la llista del seu partit polític. Més d'una vegada seria ignominiós de veure l'escena d'aquell dia que feren promesa de lleialtat eterna al seu líder, sigui González, Aznar, Pujol o Anguita. Diumenge segurament sortiran elegits eurodiputats i veurem com de seguida són capaços de trencar amb alegria l'oferiment de lleialtat. Per un efecte molt vell de la naturalesa humana, començaran a parlar malament

la campanya electoral

RAFA GIL

La campanya electoral.

de qui va posar-los en un bon lloc de la llista electoral; en definitiva, traïran tant com podran. De retorn d'un viatge per Europa, Talleyrand saluda la seva dona —anglesa— i li demana: “Senyora, m'heu estat fidel quan jo era absent?”. “Sovint”, respon la dama. Així com són les coses, “sovint” ja és molt.

Divendres, 10. De cada vegada son més les circumstàncies que podrien convertir Bill Clinton en un “ànec coix”, per una suma de factors tan diversos com —per exemple— el “Whitewater”, les qüestions de faldilles, l'afar de l'aliat Dan Rostenkowski, la fallida —per sort o per desgràcia— de la reforma sanitària, Haití i Corea del Nord, el *volteface* respecte a la Xina. Té, d'una altra banda, la sort de la recuperació econòmica. Tot plegat, els republicans veuen una bona perspectiva per a les eleccions de mitjan mandat i augmenten les especulacions sobre qui serà el candidat de les pròximes presidencials. Ara compareix de bell nou William Bennett —ex-secretari d'educació i tsar antidroga— amb la targeta de visita d'un *best-seller* —el *Llibre de les virtuts*—, però el senador Bob Dole encara té la millor popularitat. Mantenen el perfil de presència Dick Cheney, Phil Gramm i Jack Kemp, la gran esperança blanca. Alguns parlen del texà James Baker —home de confiança amb Reagan i Bush—, però els seus enemics de l'ala conservadora semblen disposats a espellificar-lo quan faci falta, com a presumpte

RAFA GIL

James Baker.

traïdor de la causa del reaganisme. És prou curiós que fins ara Bennett no hagi estat candidat de res ni demostrï cap ambició: ha parlat del cinisme, la banalitat i la vulgaritat del nostre temps, però avui per avui no ha decidit quina serà la seva gran batalla. **Valentí Puig**